

Nové příběhy se šťastným koncem

Nalezená srnčata

Veronika Francová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem

Nalezená srnčata

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Veronika Francová

Nové příběhy se šťastným koncem
Nalezená srnčata – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Nalezená srnčata

Veronika Francová

ilustrovala Zuzana Šlanská

FRAGMENT

Text © Veronika Francová, 2022

Illustrations © Zuzana Slánská, 2022

Cover photos / JasminkaM; Eric Isselee; Itija / Shutterstock.com

Publikace vznikla ve spolupráci s Českým svazem ochránců přírody.

ISBN tištěné verze 978-80-253-5934-1

ISBN e-knihy 978-80-253-5961-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5962-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5960-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Návštěva z Německa

Dneska se Markétka do školy neobyčejně těšila. Byl totiž speciální den. Za žáky z 5.A měly přijet na celý týden děti ze spřátelené školy v Německu a každá rodina měla jednoho německého kamaráda ubytovat.

„To jsem zvědavá, kdo bude bydlet u nás,“ řekla Markétka mamince, když se rozmyšlela, jestli si má dneska na sebe vzít své nové tričko s indiánem, nebo radši to s tygrem. „Doufám, že si budeme rozumět.“

„No já mu teda určitě rozumět nebudu,“
poznámkala maminka, které němčina nikdy
nešla. Ani tatínek německy moc dobře neuměl.
Zato Markétka měla na cizí jazyky talent –
nikdo nechápal, „po kom to ta holka má“.

„Snad to nebude
nějaká fíflena,“
zadoufala Markétka,
když si nandávala
ponožky.

Markétka totiž byla holka do nepohody, chodila ráda do přírody a vlastně si odmalička nejraději hrála s kluky. Hnědé vlasy měla ostříhané na mikádo, aby se s nimi nemusela dlouze česat, a její nejoblíbenější barvy byly modrá a zelená.

„Já pro tebe a tu německou spolužačku po škole přijedu autem,“ navrhla Markétce maminka, když se chystala do práce.

Markétka totiž bydlela s rodiči na vesnici za Prahou a do školy obvykle dojížděla autobusem. Neměla žádného sourozence, což jí bylo někdy trochu líto, zato měla Táňu, fenku černého retrívra, se kterou se vždycky hodně vyřádila. I teď se k ní Táňa lísala a vrtěla ocasem, až málem převrhla květináč stojící na podlaze v kuchyni.

„No jo, ty jsi můj kámoš Táňouš, vid’?“
podrbala ji Markétka za ušima a šla se nasnídat.

„Jé, to už je pozdě,“ zděsila se, když po chvíli zvedla oči a podívala se na hodiny nad stolem, „tak já musím běžet, ať mi to neujede.“

„Auf vííídrzéeén,“ rozloučila se s ní vesele maminka německým pozdravem.

Markétka protočila oči v sloup. „Máš příšernou výslovnost, mami! Měla bys trochu trénovat.“

To je ale drzoun, pomyslela si maminka. Ale než stačila cokoliv říct, Markétka už byla venku.

Táňa ji doprovodila až k brance, a když byla Markétka na ulici, ještě na ni vystrkovala čumák mezi plaňkami. Nejraději by šla samozřejmě do školy s ní.

Na zastávku Markétka dorazila jen tak tak – autobus zrovna přijížděl. Pak se posadila na své oblíbené místo u okénka, celou cestu se zamyšleně dívala ven a přemítala, jaká ta návštěva z Německa asi bude...

Když Markétka přišla do školy, potkala u šatní skříňky spolužačku Alici, se kterou seděla v lavici.

„Tuhle německou návštěvu nám teda byl čert dlužný,“ posteskla si Alice, když si přezouvala boty. „Včera jsem musela celý den uklízet. Mamka si zřejmě myslí, že ti Němci k nám jedou kontrolovat, jestli máme vyluxováno pod postelí.“

Markétka se zasmála. „To já se teda nemůžu dočkat. Doufám, že aspoň na týden budu mít pocit, že mám sourozence,“ zasnila se.

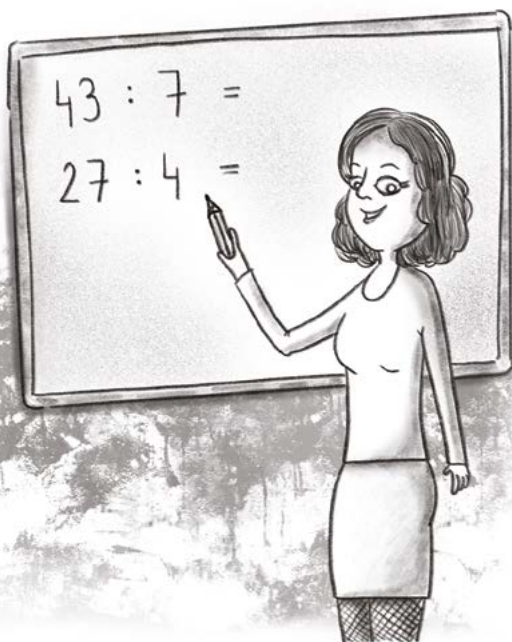
„Jó, jestli máš nedostatek sourozenců, tak to si přijď k nám, já ti nějakého moc ráda půjčím,“ žertovala Alice. Ta totiž měla rovnou tři – a co hůř – všechny mladší. „Jsem fakt zvědavá, jak se k nám ta holka z Německa vůbec vejde.“

Pak se obě kamarádky přesunuly do učebny. Celá třída mluvila jen a jen o tom, co je

tenhle týden asi čeká. Zanedlouho ale zazvonilo na hodinu a do učebny vešla jejich třídní učitelka.

„Dobry den,“ pozdravila žáky a naznačila jim, aby se posadili. „Před chvílí mi paní učitelka Schwarz poslala zprávu, že jsou na cestě a dorazí někdy kolem desáté. Do té doby si tedy dáme ještě trochu matematiky, abychom se tu nenudili.“

„Ale pančelkooo...“ zakvílela sborově celá třída.

Měli paní učitelku Janouškovou rádi, ale žádná flákačka to s ní nebyla. Z matematiky jim nikdy nic neodpustila. Ani teď neotálela a hned na tabuli začala psát příklady.

Markétka by je obvykle vypočítala cobydup, matematika ji bavila, ale dnes se, stejně jako všichni ostatní, nemohla vůbec soustředit.

„Už jsou tady!“ vykřikl konečně krátce po desáté Martin, který seděl u okna a měl ze všech nejlepší výhled.

K oknům se okamžitě nahrnuli i všichni ostatní žáci. Opravdu, na školní dvůr právě přijel německý autobus.

„Dobrá, tak si sklidíte věci a půjdeme je přivítat,“ řekla paní učitelka. „Ale ne že se budete na chodbě předhánět. Rozhodně nepotřebujeme, aby se tu dneska někdo přerazil!“

Celá třída, dvacet tři žáků – chyběl jenom Dominik Čihák, který měl zrovna neštovice –,

se tedy vyhrnula ze dveří a nedočkavě se začala přesouvat na školní dvůr. Cestou se k nim přidal ještě pan učitel Vrána, němčinář a zeměpisář, který měl také pomáhat s programem.

„Dobrý den,“ pozdravil vesele žáky na chodbě, „doufám, že se těšíte aspoň z poloviny tak jako já!“

Když žáci s učiteli dorazili na parkoviště před školou, otevřely se dveře autobusu a z něj vystoupila nejprve paní učitelka Schwarz, další dva učitelé a za nimi nedočkavě vyskákalo ven asi pětadvacet dětí, které něco brebentily německy.

Markétka zaslechla, jak si jedna holka stěžuje kamarádce, že jí kluci vzadu celou cestu kopali do sedačky.

Paní učitelky potom začaly děti na místě rozdělovat tak, aby každý český žák dostal do dvojice jednoho německého, který u něj bude